CODUL PERFECT

Jennifer Chambliss Bertman

Cu ilustraţii de Sarah Watts

Traducere din limba engleză şi note
de Irina Iacob

POLIROM
2020

James ținea deschis exemplarul din *Tom Sawyer*, dar invers. Când Emily i-a aruncat o privire întrebătoare, i-a explicat:

— Te-ai uitat deja prin el în parc, așa că încerc dintr-o perspectivă diferită.

După ce s-a logat pe *Vânătorii de cărți*, Emily a căutat exemplare din *Tom Sawyer* ascunse în San Francisco. Nu era decât cel pe care îl găsiseră. Observând numele locului, întrebă:

— Știai că parcul cu sequoia este în Mark Twain Plaza?

— Sunt sigur că n-a fost o coincidență, spuse James.

— Stai puțin, îl întrerupse Emily. Cartea a fost marcată ca găsită! De ce-ar găsi domnul Quisling o carte, iar apoi ar ascunde-o din nou în același loc și ar marca-o ca găsită? Nu are nici un sens. Acum nu vom mai ști ce spunea indiciul, zise ea și oftă.

— Dacă a marcat-o ca găsită, atunci probabil că nu vrea s-o mai găsească altcineva, spuse James.

— Așa e, încuviință Emily. Dar de ce să nu ia cartea cu el? Nu e ca și cum o carte ar fi greu de dus. Nu are nici un sens, repetă ea. Mi-aș dori să existe o modalitate prin care să aflăm ce pune la cale și ce legătură are asta cu dezlegarea codului perfect.

— Și dacă... am ascunde noi exemplarul nostru? sugeră James. Ca și cum am pune o momeală. Am putea alege o ascunzătoare pe care ne-ar fi ușor s-o supraveghem. Vom ascunde un exemplar din *Tom Sawyer*, vom posta un indiciu pe *Vânătorii de cărți* și apoi vom urmări și vedea ce face domnul Quisling.

— Genial!

Lui Emily îi veni altă idee și scrise ceva rapid la calculator.

— Îmi setez și o alertă pentru exemplare ascunse din *Tom Sawyer*, așa că vom ști imediat dacă altcineva ascunde un alt exemplar.

— Putem ascunde cartea la școală, a sugerat James. Toți trei suntem tot timpul acolo.

— Nu crezi că asta l-ar face pe domnul Quisling suspicios? Și, apropo de asta, ar trebui să folosim contul vechi al fratelui meu – domnul Quisling mă va recunoaște dacă intru ca Surly Wombat. Matthew are contul lui de când am început să jucăm, acum câțiva ani. Nu a mai ascuns sau găsit vreo carte de când locuiam în Colorado. Sunt sigură că nu și-a actualizat profilul ca să spună că locuiește în San Francisco. Domnul Quisling nu-și va da seama că suntem noi.

— Unde s-o ascundem atunci? întrebă James. Trebuie să fie într-un loc unde să ne fie ușor s-o supraveghem.

Emily bătu din palme când își dădu seama care era locul perfect.

— Librăria lui Hollister, spuse ea.

Domnul Quisling a revenit a doua zi la rutina lui de predare, dar în mod clar era încă distras, deși asta putea fi din cauza musafirului apărut în clasa lor. Când domnul Quisling l-a prezentat drept domnul Sloan, un profesor aspirant care dorea să asiste la oră, Emily l-a recunoscut

pe bărbatul de la lansarea de carte. Era cel care le povestise cum terminase domnul Quisling labirintul literar în timp record.

Domnul Sloan își trase un scaun în colțul din față, picioarele de metal scârțâind pe linoleum. Le zâmbi elevilor și spuse cu o voce tunătoare:

— Nu mă băgați în seamă!

În timp ce lucra pe fișe, Emily îl supraveghea pe domnul Quisling, curioasă să vadă dacă iar rezolva vreo ghicitoare. Dar, chiar dacă el intenționase să facă asta, Emily nu mai avea cum să afle, pentru că domnul Sloan se ridicase de pe scaun și începuse să vorbească cu profesorul chiar înainte ca acesta să ajungă la catedră.

— Excelentă lecție, Brian. Pur și simplu excelentă.

Domnul Sloan nici măcar nu încerca să vorbească mai încet, așa că era ușor să auzi ce spunea.

— Dar te-ai gândit să transformi lucrul pe fișe într-un exercițiu în grupuri mici? Am citit un studiu care spunea că elevii fac mai multe conexiuni prin conversație decât...

Domnul Quisling ridică o mână, făcându-i semn să se oprească.

— Acesta este un moment de liniște.

— Desigur, desigur. Dar tocmai asta voiam...

— Harry, spuse domnul Quisling cu voce scăzută, dar răbdătoare. Elevii trebuie să se concentreze. Te rog vorbește mai încet.

Și-au continuat discuția aproape în șoaptă. James îi aruncă lui Emily o privire amuzată.

— Domnului Quisling îi place că prietenul lui ne vizitează clasa, nu crezi?

Emily rânji și clătină din cap.

După ore, s-au oprit la librăria lui Hollister. Ușa se deschise cu clinchetul familiar de clopoței, dar o figură necunoscută îi întâmpină la tejghea. *Întâmpină* nu era chiar cuvântul potrivit pentru asta. Un tip la vârsta studenției se încruntă la ei, apoi se întoarse la cartea pe care-o citea. Lobii urechilor îi erau găuriți de niște discuri cât o monedă de 5 cenți și fața îi era acoperită de ceea ce Emily presupunea că el ar numi barbă, dar semăna mai degrabă cu niște zaț de cafea ce îi atârna de obraji și bărbie.

— Hollister este? întrebă James.

Emily nu fu sigură la început dacă tipul îl auzise pe James, pentru că nu ridică privirea, dar apoi le răspunse:

— Este.

Când și-au dat seama că asta era tot ce puteau scoate de la el, James spuse:

— Cred că o să mergem noi să-l căutăm.

S-au îndreptat spre partea din spate a librăriei și l-au auzit pe Hollister, înainte să-l vadă, tropăind în jos pe scara metalică ce ducea la mansarda de depozitare pe care o poreclise Căsuța din copac.

— Bună, copii. O zi de marți fericită!

— Nu și pentru tipul nou din față, spuse James.

— Cine? Charlie? se miră Hollister și flutură din mână. De fapt, e o bomboană de băiat. Haideți.

L-au urmat pe Hollister înapoi la tejghea.

— Charlie e factotum. Programator de calculatoare, designer de website-uri, expert în rețele de socializare. Nu ziceai că faci și pe DJ-ul?

— Din când în când, răspunse Charlie.

— Toate astea și mai e și student la zi, spuse Hollister și clătină din cap. Nu știu cum reușești.

Dacă laudele lui Hollister l-au măgulit, Charlie n-o arătă. Ținând creionul ca pe un băț de tobă, bătu cu guma de șters în manualul deschis și continuă să studieze.

— L-am angajat pe Charlie ca să mă ajute cu partea de IT. Să-mi repare calculatorul, să facă niște conturi pe rețelele de socializare pentru librărie. Aveam un website în stare de funcționare...

Charlie mormăi și Hollister chicoti.

— Și-a făcut treaba, a oferit informații pertinente. Oricum, Charlie o să-l îmbunătățească...

— Mai degrabă o să-i dau foc și o să încep de la zero, dar sigur, spuse Charlie.

— Și apoi o să aducem librăria pe Twitter și Instagrammatic...

— Instagram, îl corectă Charlie.

Emily se gândi că-i ironic ca un tip atât de nesociabil precum Charlie să răspundă de rețelele de socializare, dar lui Hollister nu părea să-i pese.

— Vedeți de ce am nevoie de Charlie? a spus el. Pe mine nu mă interesează toate chestiile astea digitale. Eu mănânc

și respir hârtie, dar nu te poți opune progresului. Nu dacă vrei să rămâi în afaceri. Trebuie să fim în pas cu timpurile.

Emily se gândi la discuția între părinții ei pe care o auzise, despre editorul acela, clientul tatălui ei, care dăduse faliment. Tatăl ei măcar mai avea și alți oameni pentru care lucra, dar Hollister avea doar librăria lui. Ar fi fost foarte tristă dacă aceasta ar fi trebuit să se închidă.

— Mai ai nevoie de ajutor și cu altceva, Hollister? Speram să fac niște bani în plus.

Emily se simți jenată auzind cum îi ies cuvintele din gură. *Abia ce* se gândise că Hollister trebuia să-și mențină afacerea pe linia de plutire, iar acum îi cerea să o plătească?

Lui Hollister nu părea să-i pese.

— Păcat că tocmai au trecut sărbătorile – întotdeauna am nevoie de oameni la împachetat cadouri în perioada aceea a anului.

Și-a lovit nasul cu vârful degetului, gândindu-se.

— Ai nevoie de bani? șopti James, surprins.

Emily ridică din umeri.

— Alocația mea e mică.

Nu îi spusese nimic lui James despre problemele cu banii ale părinților ei pentru că bunica lui era proprietăreasa lor. Știa că el nu va sufla o vorbă decât dacă crede că ar putea fi de ajutor, dar, dacă părinții ei ar afla că l-a auzit pe tatăl ei spunând că se zbate să-și găsească de lucru, asta nu ar fi fost de bine.

— Ești prea tânără ca să te angajez, spuse Hollister, dar, dacă îmi aduci o scrisoare prin care părinții tăi își dau